

DANIEL PETER JANÁČEK, O.PRAEM. OPAT STRAHOVSKÝ

Veliká noc 2022

„Kdo chce poznat Boha a člověka, ten potřebuje alespoň 3 dny“, zaznělo zde ve čtvrtek, anebo mu stačí slyšet jednu jedinou větu: „*Bůh tak miloval své, že se za ně vydal do krajnosti*“. V pátek nám k poznání Boha a člověka stačil jeden jediný pohled, a to pohled na kříž. Dnes jsme k tomu potřebovali dobrou hodinu, když jsme četli a slyšeli Boží slovo, pěkně od začátku až do konce, od stvoření světa až po vykoupení. Dalo by se najít ještě mnoho jiných krásných symbolů a znamení. Tato noc je jich plná.

V dnešním mystériu svaté noci se pro nás staví ten ohromný oblouk od začátku světa až do jeho vykoupení, od stvoření k novému stvoření, od Adama ke Kristu. Ten oblouk vystavěl Bůh a byl vystaven nejenom ke Zmrtvýchvstalému a v něm. Bůh ho staví dál. Dává neustále vznikat novému životu, protože je neustále živý, dynamický, je Bůh s námi a mezi námi, Bůh, zvoucí a připravující hostinu. Bůh, který je neustále svěží a nový, rozmnožuje také naše společenství – to za chvíli uvidíme při křtu našich katechumenů.

My nevíme, jak se zmrtvýchvstání událo, nerozluštíme jeho tajemství. Ale dotýkáme se ho.

Víme, že Bůh tvoří vše nové, že vše, co bylo mrtvé na Ježíši Kristu, to žije dál. Z toho plyne naše naděje, že vše, co je mrtvé na nás a v nás, může a bude také žít.

To nové na křesťanském poselství není zpráva o nesmrtelnosti duše, ani o věčném životě a vůbec o zmrtvýchvstání, to nové je radost ze společenství s Bohem, jeho věčné přátelství, přátelství s Ježíšem, které je silnější než smrt.

Křest je tím velikonočním poselstvím a tajemstvím. Jako lidé již nestojíme v pološeru, v nějakém hádesu, šeolu, nestojíme v nedůvěře, nebo pod rouškou tragických událostí, na začátku našeho života stojí pozitivní znamení, znamení plus, znamení kříže, přátelství s Bohem. Ono je silnější než všechny mínusy, které objevujeme ve svém životě.

Ježíš nás křtí do životního společenství s Otcem v Duchu svatém. Křest je znamením svobody, neboť nejsvobodnější jsme tehdy, když žijeme v přátelství s Bohem.

Proto se křtem nemůžeme příliš čekat, příliš otálet (i když jste se museli nějaký čas připravovat), nemůžete říct: „Nechám se pokřtít, až budu zralejším, svobodnějším člověkem.“ Mluvit se učíme, než si vybereme řeč, jíst musíme již předtím, než si dokážeme přečíst jídelní lístek. Musíme mít tátu a mámu předtím, než se narodíme a budeme schopni si vytvářet svůj svět, jsme narozeni do určitého světa, který je jistým způsobem předurčen. Jenom tehdy, když tento náš svět přijmeme a když v něm budeme žít, budeme se učit žít ve svobodě. Před těmito všemi danostmi je jenom jedna, která nás v jádru činí svobodnými, a to je: že jsme Bohem milováni, že On je s námi, že je naším přítelem. Tuto perspektivu jsme dostali ve zmrtvýchvstání.

Velikonoční poselství není pokusem utéct z tohoto světa, a tak si zachránit kůži, nebo pokusem vytvořit si zbožnou bublinu kolem sebe, ve které nebudeme rušeni. Nemůžeme slavit Velikonoce a nevnímat události doby a našeho světa. Zmrtvýchvstání se uskutečňuje tam, kde bychom nejraději nebyli, v situacích, ze kterých bychom nejraději zmizeli. Zmrtvýchvstání se děje v neúspěchu. Zmrtvýchvstání se děje, když je už příliš pozdě. Děje se ve zkušenosti Velkého pátku a Bílé soboty, v utrpení a mrtvolné prázdnotě. Děje se tehdy, když už vše leží na zemi, děje se uprostřed našeho života, tam, kde momentálně jsme. Zmrtvýchvstání nám je darováno v největší bídě a ubohosti, neboť Bůh je větší. „Zmrtvýchvstáním Ježíše Krista nás Bůh znovuzrodil, takže máme novou naději“. (1Petr 1,3)

Zmrtvýchvstání můžeme vidět, když moderátorka v ruské státní televizi naruší vysílání protiválečným transparentem.

Zmrtvýchvstání prosvítá z největší bídy, když se ukrajinský otec loučí se svou malou dcerou, se slzami v očích jí udělá křížek na čelo, přitiskne ji k sobě, v důvěře, že to není naposled.

Zmrtvýchvstání se děje, když nekroužíme jenom sami kolem sebe, ale když přijmeme společnou zodpovědnost.

Místem zmrtvýchvstání je náš život, to místo, kde se momentálně nacházíme.

Nepotřebuje toto místo naše zmrtvýchvstání? Nepotřebuje naše znamení naděje? Jsme připraveni ho dát? Kde nevidíme znamení, tam není naděje. Žijme svůj křest, žijme novou perspektivu darovanou Bohem, pokusme se dát lidem znamení zmrtvýchvstání, mluvmе о naději, řekněme to jiným.

Byli jsme narozeni pro život, ne pro smrt. Byli jsme narozeni pro přátelství, ne k izolaci.

Narodili jsme se pro věčnost, ne pro záhubu.

To všechno proto, že již před naším životem stojí znamení, do kterého jsme byli později vnořeni, znamení Boha, Otce i Syna i Ducha svatého. Amen. Aleluja.